

רשמה א.ב.

2496

פרוטוקול מספר 15/ג'
מישיבת הוועדה לעניני פנים
שהתקיימה ביום ג', כ"ח בשבט תשי"ח - 18.2.1958
בשעה 09.00

משתתפים:

- י. דיפתין - יו"ר
- ד. בר-רב-האי
- י. גדינברג
- י. ישעיהו
- י. כץ
- י. כהן
- ח. לנדאו
- ש. פרלשטיין
- י. שופמן

מוזמנים:

- שר הפנים י. בר-יהודה
- מר אברזי - משרד הפנים
- מר גלס - משרד המשפטים

סדר-היום:

חוק הרשויות המקומיות (הקניית רכוש ציבורי) (המשך).

היו"ר י. דיפתין:

אני פותח את הישיבה.

י. שופמן:

באחת הישיבות הראשונות שהוקדשן לחוק זה ביקשתי ממשרד הפנים רשימת האובייקטים שאליהם מכוון החוק, וטרם קיבלנו אותה עד היום. אם שר הפנים עומד על כך שצריך לסיים את הדיון במהירות - מדוע לא תוגש לנו הרשימה שהובטחה? כשמביאים לכנסת חוק - הכוונה היא שהוא יענה על מציאות מסוימת, ועלינו לדעת מהי מציאות זו שלה מבקשים פתרון. אינני יודע, למשל, מהי הכוונה הממשית בסעיף 2(א)(3) שנמחק ובסעיף 2(א)(4) שעכשיו נהפך ל-2(א)(3).

היו"ר י. דיפתין:

באחת הישיבות שבהן לא היה שר הפנים נוכח מסר מר אברזי דוגמה של מקומות אחדים שלהם מכוון החוק. פניתי בענין זה פעמים אחדות למשרד הפנים. יש חשש מפני פרטום רשימה של אובייקטים, כפי שהוסבר באחת הישיבות. מר אברזי אמר שהשר ימסור פרטים נוספים אם יוכל.

שר הפנים:

אם ההסברות שנמסרו ע"י נציגי משרד הפנים אינן מספקות את ח"כ שופמן - הוא יכול לבוא עכשיו ולומר: ההסברות לא שיכנעו אותי, ולכן אני מציע הצעות אחרות. אני חושב שהדוגמאות שנתן מר אברזי מספיקות כדי לדעת במה המדובר עקרונית, וכדי שח"כ שופמן ידע אם הוא חושב שהחוק טוב או לא טוב. אני מבקש אפוא שנעבור עכשיו לסיכום. לא אוכל למסור לוועדה מקר של האובייקטים העומדים על הפרק בארץ כולה, כיוון שהחלטה על הכוונה להקנות נכסים מסורה לרשות המקומית ולא למשרד הפנים. יכולתי רק למסור דוגמאות של סוגי מקומות שעליהם מדובר החוק, וזאת עשה מר אברזי, אם כי אני יכול להוסיף דוגמאות, אם הדבר יקל על החברים.

18.2.58 - הפגלים

לא ערכנו סקר כללי בארץ, חפשונו זמן
למאמץ ממשלתי ע"מ לבצע תוכנית שונות.
הבאנו כדורמה מפעלי מים ומגורשים אביזרים שברכשו לפני הקמת חישות
המקומית ושינום שלבים לצורך גם כ"מ דק כאשר נקבל הסכמה מצד
החשית המקומית לגבי כל אובייקט ואובייקט נוכל לדעת בדיוק את מספרם
הכללי במדינה.

ג. דוגמאות

אנ" בכל זאת חושש מפני ה"דוגמאות"
את מביאים לוועדה סקר שלם - אנו יודעים
שהכוונה היא לאותם אובייקטים ולא יותדו הרשימה במגרת בג"א אבל
דוגמאות אפשר תמיד להוסיף ולהוסיף ולהרחיב את המסגרת בצורה
שהחוק הקודם לא התכוון אליה.

למשל לגבי סעיף 3. בי"ס למלאכה שהוקם
ע"י ה"מזרחי" אבל טשרת את הציבור בולו. האם לא תוכל הרשות המקומית
להפקיע אותה ע"פ סעיף 23?

ד. הפגמים

הכוונה בפירוט איננה למפעל שהוקם בתנאי
שהנהלתו תהיה יחודית בידו גוף מסוים.
בי"ס הנזכר אמנם לא הוקם בשביל "המדינה" בלבד, אבל הוקם בתנאי
שה"מזרחי" תוכל להגן את התלמידים בדרך מסוימת. זוהי הנהלה יחודית.

ה. פרלמנטריות

אבל כיצד אפשר להוסיף ריטוריקה ב"בית את
מ"צת ההנהלה הייחודית?

ו. לבידור

מה הקושי במסירת דש"מ של האובייקטים
העומדים על הפרק. אפילו אין הכוונה
לחקר?

ז. הפגמים

כיוון שהחוק אוסר בפירוש שהקנייה תוכל
להיעשות רק לאחר החלטה של הרשות
המקומית - אין טעם הפגים יכול להכין מראש רשימת האובייקטים, אפשר
לסויד פחות או יותר דוגמאות. אבל לא סקר או רשימה מדויקת. יכולה
ישות מקימת, מתוך הישגים שלה, שלא להשתמש כלל בחוק הזה. אגב
בטח כל החדשים בהם מתבטלים הדיונים בוועדה על החוק לא דוגמאות
על "סקר" אלא על "אינפורמציה". אנו יכול להוסיף עוד דוגמאות על
אלו שבבד במסדו כאן בהצגתנו שונות. אבל גם הדוגמאות מסוימות
לטשהו. כיוון שהדוגמאות הן שיקבעו את הנוסחה של הסעיף.

יש שני שטחים בהם ייתכן חשש ראשית -
עד מה שקטור עם מים, חקלאות, קואופרטיבים של מתיישבים וכו', כאן
אין הבדל אם אמסוד שתי דוגמאות או תריסר. כאן ייתכנו רק שתי
מטריצות: או שרוב המים מיועדים לשתיה ולא לחקלאות, או שבמ"מ
אלה תלויה השתיה של רוב התושבים. שני אלה בלבד הם קבי-המסדה
למפשרות של ההקנייה.

חשש שני ייתכן לגבי מפעלים שהוקמו
ע"י תנועות במטרה לשרת את כלל הציבור אבל דרך הפרסמה של אותה
תנועה מסוימת ולשם כיוון ה"מזרחי" מסוג ביה"ס של "המזרחי"
שהוקמו ח"כ גרינברג. איש אינו רוצה לתת לחוק אפשרות של סלחה
אמטריסטריבי. ובענין זה האינטרס האמיתי משותף לכל.

ח. דוגמאות

אבל היכן זה מתבטא בחוק?

ט. הפגמים

מתכוון "שבעלות יזם הקנייה להם אך ורק
כדי לאפשר את הניהול הייחודי של נפשים
אלה דברים כאלה לא קשה להוכיח. שום שר פנים לא ירצה לכבד תקדים
מבחינה זאת שלפנינו יוכלו לקחת מחוץ נפשים של תנועות. הוא, כי אם
חלילה על הקניית בית האזרח, למשל, ויסרב לאשר הקניית בית פועלים,
במקום הזה יש תמיד מקום לבג"א. יש דברים בהם צריך לחפש את הכוונה
במסגרת. יש דברים בהם האינטרס של-כך שותף שהיא. מן ה"מזרחי" תוד מ"מ
הם גם ברוב שום הניסוח חשוב. כי נולדו חוששים למעשה מפגל אות דבר.
אם נקבה היום את המ"מ של ה"מזרחי" - אנ" מ"מ ע"כ את ס"מ
המסדה האמיתית עומד זה דומא אינו על חששות.

דעת הפנים - 18.2.88

י. גרינברג: אבל מה יקרה אם עיריית ירושלים, למשל, תפנה לשר בנוגע לנכסים כלשהם הנמצאים בתחומיה, ועירייה אחת לא תפנה?

שר הפנים: אמרת שהאינטרס מבטיח במקרה זה, בזמן על הנוסחה, לא במקרה הצנוחה. לגבי מקרים שנתעוררו אחרי המלחמה, יכול תמיד לקרות מקרה אחד על כל כמה מאות שלא יהיה מנוסה. לגבי מקרים שנתעוררו לפני המלחמה - לא יהיה גיהמ"ש כבול לחומר הראיות הרגילות. אני סוכן לחוס"ף מלים אלו במפורש בחוק. גיהמ"ש יכול תמיד לקבוע שאין יסוד לאקניית נכס מסויים שהוחלט לקנותו, כיוון שסעיף 5 אוגד ביסוד ההקניה בטעות.

ברצוני לטמור עתה מספר דוגמאות נוספות, בעיקר של סמלי פים. מקבלים פרטיים אי-אפשר יהיה לקבל את הרכוש. אדם פרטי שעשה קבוצה עם ממשלת הפגוש או הממשלה התורכית - אי-אפשר יהיה לחבוע למשפט עמ"י חוק זה, כיוון שמגד עברה תקופת התלישנות וזהו רכוש הפרטי. אם לקחת רכוש מזה מאדם פרטי - כמו מושלי בחיפה - אפשר יהיה לעשות זאת רק בדרך של אמטרוטריאציה ולא במסגרת החוק להקניית רכוש ציבורי. חוק הקניית רכוש ציבורי מדגד רק על רכוש הנמצא בבעלות חברה או אדם המייצג חברה, כמו מוכתר וכדומה. אדם פרטי שלקח לידי כרכוש פרטי ולזכותו הפרטית רכוש שאמנם שיין לציבור - במסגרת החוק הזה אי-אפשר יהיה לקחת זאת ממנו.

והרי הדוגמאות: - חיפה, הדר-הכרמל והר-הכרמל. אלו היו למעשה תרשויות המקומיות של השכונות היהודיות שקיבלו לידיהן את הרכוש, לרגל הנסיבות של שלטון המנדט. ברשותן היו מפעלים ומסים שהטילו על תושבים בצורת תוספת למסיר המים. על אלו צריך החוק לחול. אם יבוא מישהו ויזכיר שגמן בשעתו הלואה לחברה זו וההלואה טרם הוחזרה לו - צריך להבטיח שהיא תוחזר. אבל הרכוש יעבור לרשות המקומית.

הרצליה נכפר-טבא: מלה הם שני מקומות בהם הנהלת הרשות המקומית נמצאת בידי שונות.

ש. פרלשטיין: מה יקרה אם מועצת הרצליה תחליט להקנות לה את הרכוש הציבורי במקום, ואילו מועצת כפר סבא תחליט שלא להקנות רכוש מקביל בשטחה היא?

שר הפנים: אם מישהו יציע שתחלטה לא תבוא מהרשות המקומית בלבד אלא שתישמר יזמה בידי מישהו אחר - אינני רוצה להביע דעה בענין זה. אבל לא הייתי מציע להכביס אפשרות כזאת, לאור החששות שבסעיף ג'.

יש עוד מקומות בהם יש דוגמאות של רכוש ציבורי בידי חברות פרטיות, הפעם מקומות משיפוט עירוני טהור; גבעתיים וקרית-מוצקין. אלה הם ישובים שמתחילתם היו ישובים עירוניים. חברות המים בהם התחילו או כמפעל של החברה שהקימה את השיכון הראשון או של הקבלנים שבנו זאת ומסרו זאת למועד של המשתלבים הראשונים. רובם הגדול של מפעלים אלה מיועדים עכשיו לספק מים שתיה ותצרוכת ביתית.

אני יכול להוסיף עוד את הדוגמה של מגדיאל, נהריה ועוד. בכל מקום יש תוספת-גודן, אבל האופי הכללי דומה פחות או יותר.

יש עוד דוגמאות של בעלות על שטחי קרקע, לאו דוקא מים, רוב המקרים הם בגנים ציבוריים. הוזכר כאן נכס גן בית-הכרם בירושלים. ועד השכונות של בית-הכרם היה למעשה הרשות המקומית של הכפר בית-הכרם שאח"כ הפך לחלק של ירושלים העיר. דוגמה שניה: גן טוסקניני ברמות-השבים. ודוגמה נוספת: גן בנימין באיספה. בהדר-רמתיים יש מגרשים ובניינים של בתי-ספר הדוסיים על שם האגודה הדר-רמתיים. יש גם מגרש-ספורט. לגבי מגרש-הספורט איננו יכול לקבוע כרגע מהו המצב מבחינת האפשרות להקנותו. מה צריך לבדוק אם הוא לא נמסר לאגודה על יסוד הנהלה ייחודית, שאז אי-אפשר יהיה לאקנות אותו.

ועדת הפנים - 18.2.58

שר הפנים:

בשורה של מקומות ש בתי-עם. אין הכוונה לבית פועלים או בית אפרים או "מצודת זאב". במקרים אלה כבר השם נשד על כוונה ייחודית. גם לגבי בית-עם יוכל אולי מישהו להוכיח שהיא נבנה מלכתחילה למטרה ייחודית. אבל ברוב המקרים נבנו בתי-העם מכספי ציבור ולמטרה ציבורית.

ש. פרלשטיין: על שם מי רשום "אוהל-שם" בתל-אביב?

שר הפנים: עד כמה שאני יודע נמסר המקום בימי ברוך ספיבק במיוחד להנהלה ייחודית מסוימת.

ש. פרלשטיין: כאן השאלה היא שאלה של הוכחות.

שר הפנים: זאת צריך לברר. שום ארגון בעל מגמה מיוחדת לא הקים את הבנין הזה. הקים אותו יהודי שרצה לבנות בית ל"עונג-שבת", אולם קונצרטים וכו'. הבית מעולם לא היה שייך לסקטור או למגמה כלשהם. אם תוך כדי כך הובטח שהנהלה מוכרחה להיות ייחודית למישהו - הרי זוהי דוגמה של רכוש ציבורי מכספי ציבור ולמטרה כללית שאי-אפשר להקנותו כיוון שנמסר להנהלה ייחודית. אם לא נמסר להנהלה ייחודית - צורך יהיה להקנותו לעיריית ת"א.

ש. פרלשטיין: כשהקים ספיבק את אוהל-שם בת"א, כבר היתה שם עירייה אזרחית. אבל האדם הזה לא הקדיש את הבנין לעירייה. הוא רצה שהבית יעמוד ברשות עצמו. אין העירייה יכולה לבוא, לדעת, לפתע-פתאום עכשיו ולהפקיע את הבית.

שר הפנים: כשהקים ספיבק את הבנין - חששה עיריית ת"א מפני ההתחייבויות הקשורות בקבלת הרכוש.

י. שופמן: עכשיו מתחילה להתפרר התמונה, ואני יודע פחות או יותר על מה אני חולק.

י. ישעיהו: אולי יש בידי השר דוגמה מתחום הסעד והבריאות?

שר הפנים: כרגע אינני זוכר דוגמה.

ד. בר-רב-האי: למשל: בית-החולים רוטשילד של הקהלה היהודית בחיפה. אילו לא היתה הקהלה מוסרת זאת בעצמה לעירייה, אין ספק שהעירייה היתה רשאית להפקיע אותו היום.

הי"ר י. ריפתין: בזה סיימנו את הויכוח הכללי בחוק. כל הבעיה הנשארת עתה היא בתחום של ניסוח, ואני מבקש שהחברים יגישו את הצעותיהם לתיקון.

י. שופמן: עיקר החוק הזה הוא סעיף 2 שבו. סעיף 2 כולו צריך לתת את התשובה למה שאנו רוצים למצוא בחוק, והפתרון איננו בדרך של הצבעה על וכל סעיף-משנה לחוד. אני מציע שבישיבה זו נטפל בסעיף 2 בכללו, ואחרי שנקבע את העיקרים הכלליים שבו, נפרט אותו לסעיפי-משנה. ונעביר לניסוח.

הי"ר י. ריפתין: אבל החברים כבר יודעים מה הם רוצים לגופו של ענין, ואנו יכולים להתחיל בהצבעות על הניסוח. לאחר שהחלטנו - עפ"י בקשת השר - לדחות את ההצבעה בסעיף 1 עד לאחר סיום הדיון בחוק כולו, נוכל לעבור עתה להצבעות בסעיף 2.

כבר ברישא של הסעיף יש הצעה של ח"כ שופמן האומרת שכל הפרוצדורה לפי חוק זה צריכה להתחיל בבית-המשפט.

י. שופמן:

אני מתנגד למלים "צו הקניה". אני מסכים שתקבל החלטה של שר הפנים המיישמת את כוחה של רשות מקומית המבקשת לפנות לביהמ"ש, וביהמ"ש הוא שיקנה את הרכוש. צו ההקניה צריך לצאת מביהמ"ש ולא משר הפנים, אם כי רשותו של שר הפנים תהיה דרושה כי אחרת לא תוכל הרשות המקומית לפנות אל ביהמ"ש.

ש. פרלשטיין:

אני מבקש שיוברר כי ההצעה לא תתקבל עפ"י "בקשה" של הרשות המקומית אלא עפ"י "החלטה" שלה.

היו"ר י. ריפתין:

ענין זה ימצא את ביטויו בסעיף ג'. שם כתוב שבקשת המועצה תוגש עפ"י החלטת מועצתה.

י. שופמן:

במקרה שהצעת בדבר הפרוצידורה המשפטית לא תתקבל - יש לי הצעה אלטרנטיבית, להוסיף את המלים: "או ביזמתו של השר" לאחר המלים "לפי בקשתה של הרשות". הדוגמה הכוללת לצורך במלים אלו היא זו שנתן השר לגבי רשויות המים של הרצליה וכפר-סבא. ייתכן שכפר-סבא, שמכון המים שלה שייך לחברה המשתייכת לאותה מפלגה של הרוב במועצה, תתליט שלא להקנות את המפעל, ואילו בהרצליה, שבה המחזיק במפעל המים משתייך למפלגה שונה ממפלגת הרוב במועצה, יוחלט על הקניית המכון. צריך שתהיה לשר סמכות ליזום הקניה גם בכפר-סבא.

ד. בר-רב-האי:

יש לי היסוסים לגבי הצעה זו. הקניית רכוש כוללת גם השלת חובות על הרשות המקומית, וספק אם אפשר להסמין את השר לחייב רשות מקומית להקנות לעצמה רכוש כלשהו.

שר הפנים:

אינני רוצה להתערב בשאלה זו. אני רק אומר שהממשלה איננה מציעה הצעה זו.

החלטת:

לא לקבל את הצעת ה"כ שופמן בענין הפרוצידורה ההתחלתית שתהיה משפטית ולא אדמיניסטרטיבית.

הסתייגות: י. שופמן

ש. פרלשטיין:

אם הממשלה החליטה שצורך יהיה להקנות לעיריות סוג מסויים של נכסים - אין להשאיר זאת ליזמה הבלעדית של הרשויות המקומיות. אם אותו מפעל-מים שבהרצליה מגיע לכלל התושבים - צריך להיות דין אחד גם לגבי המפעל שבכפר-סבא. אין הדבר יכול להיות תלוי בהרכב המקרי של המועצה. אני שואל אפוא: כיצד אפשר להבטיח מפני שרירות בענין זה?

היו"ר י. ריפתין:

במבט ראשון לא נראית לי הצעת האלטרנטיבית של ה"כ שופמן. אם רוצים למנוע מקרים של אפליה, יכול השר לעשות זאת במידה מסויימת גם עכשיו, כי הוא הרי מאשר בסופו של דבר את הצו. לא ייתכן שמצד אחד יבקרו את השר על סמכויות סופרזות שהוא כאילו נוטל לעצמו, ומצד שני ידרשו עבורו סמכויות כאלו.

י. ברינברג:

אם החוק הזה מכונן למקרים מסויימים - אני מוכן לסמוך ידי על הצעת הממשלה כפי שהיא. אבל אם נראה כי החוק נוטה להתפשט ולהרחיב - אכניס הסתייגות כוללת לחוק. לא ייתכן להסמין את השר לחייב רשות מקומית לקחת על עצמה רכוש עם חובות כשהיא אינה רוצה בכך.

שר הפנים:

לשר הפנים יש פרינציפיה כלשהי, אם כי לא פורמלית. הוא יכול לפנות למועצה ולבקש ממנה להעמיד ענין כזה לדיון, ופניה כזאת - בעיקר אם היא פורמלית - מהווה לחץ רציני על המועצה. כלומר: גם ביום יש בידי השר יזמה, אם כי לא יזמה של הקניה אלא של פניה לרשות המקומית.

אעמיד אפוא את הצעתו האלטרנטיבית של ח"כ שופמן להצבעה נסיונית, ועוד נחזור לענין זה.

היו"ר י. רזפתי:

הקלט: לא לקבל את הצעתו האלטרנטיבית של ח"כ שופמן בדבר סמכות של יזמה לשר הפנים.

זכות הסתייגות: י. שופמן

בסעיף 2(א)(1) בנוסחו המתוקן הציעה הממשלה שתי גירסאות, בעקבות הדיונים שהתנהלו בוועדה.

היו"ר י. רזפתי:

אין הבדל רב בתוכן בין שתי הגירסאות, אבל אני גוטה לגירסה ב'.

שר הפנים:

אם זו שאלה של ניסוח בלבד, ואם השר גוטה לגירסה ב', ניקח אפוא את גירסה

היו"ר י. רזפתי:

ב' כבסיס לדיונים כאן.

י. כהן:
יש לי הצעה לפסקה (1) של גירסה ב'. אני סבור כי היה רצוי להוסיף משפט האומר: אם אין בידי הטוענים לבעלות על הצפטים האלה כדי להוכיח שהנכסים הוקמו באמצעיהם-הם. כי בסעיף זה אין כל הגדרה של רכוש ציבורי. מדובר בו רק על נכסים ששימשו מטרה ציבורית. עומדת אפוא בעינה השאלה של ספרייה ציבורית שהוקמה ע"י חבר בני-אדם והמשרתת את כלל הציבור והיא בגדר תפקיד שרשות מקומית ממלאה.

ענין זה שייך לפסקה (3) של סעיף 2(א).

היו"ר י. רזפתי:

י. שופמן:
בהסבר הכללי לחוק נאמר לנו כי הכוונה היא לאותם המוסדות שמסויבות פוליטיות אי-אפשר היה להקימם בשעתו בדרך של מוסדות רשמיים של רשות מקומית. סעיף-משנה (1) ו-(3) של סעיף 2(א) חייבים ביחד לתת את התשובה לשאלה מה מותר ומה אסור להפקיע. סעיף (1) אומר: בשעה שגוף מילא תפקיד של רשות מקומית - וזה לכאורה מה שהתכוון אליו השר בדברי הפתיחה שלו בקריאה הראשונה בכנסת...

סיימנו כבר את הויכוח הכללי בחוק, ועתה אנו חייבים לחזור לסדר הדיון.

היו"ר י. רזפתי:

אם לא ניתן לי להסביר את דברי עפ"י דרכי - אין לי הערות ולא הצעות לסעיף.

י. שופמן:

(ח"כ שופמן עוזב את הישיבה).

י. גרינברג:
לפי דברי ההצמקה של השר בא החוק הזה לתקן עוול מסויים שבעשה עקב המצב הפוליטי המיוחד בארץ. אבל תוך כדי הדיונים נתגלו סעיפים נוספים הבאים להרחיב את החוק. אמנם שר הפנים הנוכחי מפרש זאת בצורה כלשהי, אבל אין אנו יודעים כיצד יפרש זאת שר פנים אחר. משום כך אני מציע שלאחר הסעיפים (2) ו-(3) יתווספו המלים: "ואשר בעלות עליהם הוקנתה אך ורק עקב המצב המדיני ששרר אז בארץ ומנע הקניית הבעלות בדרך אחרת". בצורה זו יהיו הדברים ברורים.

י. ישעיהו:
מן המלים "משמשים או שימשו" מתפרש כאילו הכוונה היא גם לנכסים שכיום אינם משמשים עוד מטרה ציבורית אלא שימשו מטרה כזו אי-פעם בעבר. אולי מוטב למחוק את המלים "או שימשו".

בסוף פסקה (1) נאמר: "חבר בני-אדם או אנשים אחרים". זהו כפל-מלים. לעומת זאת, בגירסה א' נאמר: "אדם או חבר בני אדם". ביטוי זה נראה לי יותר, כי הוא

י. ישעיהו:

בסוף פסקה (2) נאמר: "או בדרך הדומה להם". מלים אלו אינן טובנות לי.

ד. בר-רב-האי:

אני רוצה להביע את התנגדותי לתוספת שהציע ח"כ גרינברג. בכל מקרה ומקרה תצטרך להוכיח שהתנאים הפוליטיים אמנם חייבו את המצב. וזה לא קל. כי ייתכן שאמנם הייתה דרך אחרת, אבל אנו ביצרנו ללכת דוקא בדרך זו בה הלכנו.

כתוב: "מוסדות שמי לאו תפקיד של רשות מקומית". אני טוען שצריך לומר כאן: "מוסדות שמי לאו חלק של תפקידיה של רשות מקומית". בדברי ההסבר נאמר בצורה קטגורית: "תפקידי הרשות, כולם או מקצתם". לדעתי מוטב להכניס מלים אלו בחוק עצמו.

לדבריו של ח"כ ישעיהו: "חבר בני-אדם" הוא גוף מאורגן. "אנשים אחרים" יכולים להיות אנשים שונים שעל שמם רשום הנכס ומבלי שיהיו גוף משפטי.

ש. פרלשטיין:

לדעתי צהג היו"ר בחומרה יתרה כלפי ח"כ שופמן. זהו חוק יוצאיני, ומוטב לאפשר קצת להרחיב את הדיבור עליו. הייתי מבקש מאד שהיו"ר ימצא דרך לתקן את המצב, כיוון שזהו המקרה הראשון שחבר עוזב את הישיבה מסיבה כזאת.

י. ישעיהו:

היו"ר הוא סמכות בלתי-מעוררת לכוון את הוויכוח. היו"ר לא הפסיק את ח"כ שופמן, אלא ביקש להחזירו למסלול הדיון, ואינני מצדיק את הצעד שעשה ח"כ שופמן.

ש. פרלשטיין:

אני תומך בהצעתו של ח"כ גרינברג. אם יש לח"כ בר-רב-האי חשש - אפשר לתקן את הנוסח. עכ"פ, כהצעה אלטרנטיבית הייתי מבקש שהנוסח של סעיף-קטן (1) יהיה כדלקמן - אם אנו יוצאים מתוך הנחה של המטרה היסודית שהיא: שרכוש ציבורי אינו צריך לעבור לידי פרטיות: "נכסים של ועד מקום, אגודה שיתופית, אדם או חבר בני-אדם שמי לאו למעשה בתחום הרשות המקומית את תפקידיה של הרשות המקומית".

בן אני מציע למחוק את סעיף 2(א)(1)(2) וכהצעה אלטרנטיבית לאלטרנטיבה שלי אני מציע למחוק את המלה "שימשו". לא ייתכן שלא יגבילו את הדבר בזמן. לא ייתכן שמישהו ייזכר היום לפתע שלפני עשרים שנה היה נכס כלשהו נכס ציבורי. עכ"פ, אם לא נשחק את המלה "שימשו" - לפחות נגביל זאת בזמן. אם יתקבל הנוסח הראשון שהצעת - לא אתנגד להוסיף את המלים שהציע ח"כ בר-רב-האי: "תפקידי רשות מקומית, כולם או מקצתם".

היו"ר י. ריפתין:

אני חוזר ומבקש שחברי הוועדה שיש להם הצעות, יכינו אותן בכתב לקראת הישיבה הבאה. אני מבקש שטר גלס יעזור לחברים לנסח את הצעות מיקובים שלהם.

מר גלס:

ח"כ ישעיהו ביקש למחוק את המלה "שימשו", ולהסתמך על המלה "המשמשים" בלבד. אני שואל: מהו התאריך הקובע? האם הוא יום תחילת תקפו של החוק, הנחתו על השולחן או יום ההקנייה?

י. ישעיהו:

ייתכן גם ה" באייר תש"ח.

י. כצנ:

כדי להוציא מלבם של חברי הכנסת כל ספק בנוגע לכוונת החוק, אולי יוכל היועץ-המשפטי להביא לנו ליטוש נוסף של החוק? מוטב לומר במפורש כי הכוונה היא לנכסים ציבוריים שהיו מוחזקים ע"י גופים במקום שלא הייתה רשות מקומית ושאינו הייתה שם רשות מקומית, הנכסים הללו היו ברשותה.

הינ"ר י. ריפתין:
לגבי האינצידנט עם ח"כ שופמן: סייענו את
הויכוח הכללי, ועלינו לעבור לשלב של
קבלת החלטות. אני מרגיש אחריות כלפי קצב עבודתה של הוועדה. חוננו
של כל חבר להתאים את עצמו לסדר שנקבע, ואינני יכול להסכים לפתיחת
הדיון הכללי מחדש. ביקשתי מח"כ שופמן שיציע הצעה ולא יחדש שוב את
הויכוח הכללי. אינני יודע מדוע עזב את הישיבה, ואבקש להסביר לו את
המצב.

י. ישעיהו:
לפני סיום הישיבה הייתי מבקש להזכיר
דבר נוסף. בכנסת עומד להתקיים בקרוב
דיון על תקציבי המשרדים השונים, ביניהם המשרדים שבהם מטפלת ועדה
זו. אולי כדאי היה שהשרים הנוגעים בדבר יציידו את חברי הוועדה
בפרטים על בעיות משרדיהם, לקראת הדיון בכנסת.

הינ"ר י. ריפתין:
סדר-יומה של הוועדה גדוש, ואולי נצטרך
עוד להוסיף ישיבה אחת בכל שבוע. עכ"פ,
אבדוק את המצב ואודיע על כך לחברים.

(הישיבה נועלה ב-11.10)